

Sygn. akt VW 1865/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Klaudia Milek

Protokolant: Kinga Koperska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 marca 2015 r. sprawy, przeciwko B. P. s. J. i B. z domu I. ur. (...) w K.

obwinionego o to że:

W dniu 05 lutego 2014r. tj. 7 dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem samochodu marki A. o nr rej. (...), wbrew obowiązкови na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 07 października 2013r. ok. godz. 12.30

Tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 K.W. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

orzeka

I. obwinionego B. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 96 par 3 kw wymierza karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych.

II. Zasądza od obwinionego 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty , obciąża go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt V W 1865/14

UZASADNIENIE

B. P. został obwiniony o to, że w dniu 05 lutego 2014r. tj. 7 dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem samochodu marki A. o nr rej. (...), wbrew obowiązкови na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 07 października 2013r. ok. godz. 12.30, tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 K.W. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 października 2013r. ok. godz. 12.30 strażnik miejski P. P. przy ul. (...)(...) w W. ujawnił wykroczenie drogowe polegające na postoju pojazdu marki A. o nr rej. (...) w strefie obowiązywania znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”.

W piśmie datowanym na dzień 22 października 2013 r. Straż Miejska m. st. W. (...) Oddział (...) wezwała właściciela pojazdu A. o nr rej. (...) B. P. do udzielenia odpowiedzi na sformułowane wobec niego pytanie, odnoszące się do osoby kierującej w dniu zdarzenia w/w samochodem, w szczególności poprzez złożenie oświadczenia, czy pojazd prowadził

osobiście, ewentualnego wskazania osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania. Powyższe pismo, które zostało wysłane na adres: ul. (...), (...)-(...) Z., nie zostało podjęte w terminie.

Z uwagi na powyższe Straż Miejska m. st. W. (...) Oddział (...) pismem datowanym na dzień 12 stycznia 2014 r. wezwała B. P. (w przypadku, gdyby on był osobą, która użytkowała pojazd we wskazanym dniu), do osobistego stawiennictwa do Referatu Oskarżycieli Publicznych (...) Oddziału Terenowego Straży Miejskiej m. st. W. przy ul. (...) lok. (...) w W. w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma w celu złożenia wyjaśnień w powyższej sprawie. W przypadku zaś, gdyby pojazd został powierzony, został on wezwany do podania danych osobowych kierowcy, który pojazd użytkował we wskazanym dniu i przesłania ich w terminie 7 dni na adres Straży Miejskiej m. st. W. (...) Oddział (...). Powyższe pismo zostało odebrane przez B. P. w dniu 29 stycznia 2014 r.

Pomimo obowiązku w terminie 7 dni od otrzymania powyższego pisma, tj. do dnia 5 lutego 2014 r., B. P. nie wskazał Straży Miejskiej osoby, której powierzył do kierowania lub używania w dniu 7 października 2013r. ok. godz. 12.30 pojazd marki A. o nr rej. (...), którego był właścicielem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: notatek urzędowych /k. 1, 8/, dokumentacji fotograficznej /k. 2/, wezwań /k. 3, 5/ oraz zwrotnych potwierdzeń odbioru /k. 4, 6/.

Obwiniony B. P. nie stawiał się na rozprawie w dniu 12 marca 2015 roku pomimo prawidłowego zawiadomienia. Nie usprawiedliwił on również swojej nieobecności. Sąd, uznając, iż osobisty udział obwinionego nie jest niezbędny, przeprowadził wobec B. P. rozprawę zaocznie i wydał wobec niego wyrok zaoczny.

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę B. P. w odniesieniu do przypisanego mu czynu.

W niniejszej sprawie obwiniony wobec wezwania Straży Miejskiej nie wykonał ciężącego na nim obowiązku wskazania, komu w dniu zdarzenia powierzony został pojazd marki A. o nr rej. (...) do używania/kierowania – nie zareagował na wezwanie i nie udzielił informacji. Dokonanie skutecznego doręczenia wezwania do wskazania komu powierzony został pojazd potwierdza zwrotne potwierdzenie odbioru osobiście odebrane przez obwinionego /k. 6/.

Sąd ustalając stan faktyczny, oparł się na materiale w postaci: notatek urzędowych /k. 1, 8/, dokumentacji fotograficznej /k. 2/, wezwań /k. 3, 5/ oraz zwrotnych potwierdzeń odbioru /k. 4, 6/, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. W ocenie Sądu, powyższe dokumenty ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W niniejszej sprawie do obwinionego skierowane zostało pismo, w którym został on pouczone o treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz wezwany do osobistego stawiennictwa do Oddziału Terenowego Straży Miejskiej, ewentualnie do pisemnego wskazania danych osoby, której pojazd w czasie zdarzenia został powierzony w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. W doktrynie wskazuje się, że sytuacja, w której osoba osobiście zobowiązana

odebrała kierowane do niej pismo uprawnionego organu i nie udzieliła na nie właściwej odpowiedzi lub w ogóle jej zaniechała, popełnia wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 kw. (W. Jankowski [w:] Grzegorzczuk T. (red.), Jankowski W., Zbrojewski M., Kodeks wykroczeń. Komentarz, Wolters Kluwer 2013). Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby obwiniony złożył pisemną odpowiedź na w/w wezwanie, bądź też stawił się osobiście we wskazanym miejscu w wyznaczonym terminie wskazując osobę, która w czasie zdarzenia dysponowała jego pojazdem.

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Zgodnie zaś z art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. W przedmiotowej sprawie na obwinionym, jako właścicielowi pojazdu, ciążył obowiązek w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 kw i art. 78 ustawy Prawo o ruchu drogowym takiego postępowania, by jako właściciel pojazdu, mógł zgodnie z ustawą zrealizować obowiązek udzielenia informacji organowi, tego jednak nie dokonał.

Zgodnie ze znowelizowanym w 2010 r. art. 17 § 3 kpw i art. 129 ustawy Prawo o ruchu drogowym straże miejskie posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach dotyczących art. 96 § 3 kw. Mogą one zatem żądać od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Stanowisko to jest zgodne również z orzecznictwem Sądu Najwyższego. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2014 r. sygn. akt V KK 378/13, wskazano, iż (...) gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w., popełnione od dnia 31 grudnia 2010 r., jeśli w zakresie swojego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły to wykroczenie i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie za owo wykroczenie." Podobny pogląd Sąd Najwyższy wyjawiał również w Uchwale 7 sędziów - zasada prawna z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt I KZP 16/14. Sąd w niniejszej sprawie podziela ten pogląd.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Sąd uznał, że obwiniony B. P. w dniu 05 lutego 2014r. tj. 7 dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem samochodu marki A. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 07 października 2013r. ok. godz. 12.30, tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 K.W. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

Dokonując wymiaru kary, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze. Wykroczenie wskazane w art. 96 § 3 kw zagrożone jest karą grzywny. Sąd ocenił, że orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 100 zł jest adekwatna do przeciętnego stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionego. Poprzez orzeczenie względem obwinionego wskazanej kary grzywny, w ocenie Sądu zrealizowane zostaną cele prewencji indywidualnej, która ma za zadanie przede wszystkim przeciwdziałanie tego typu zachowaniom w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utrwalanie prawidłowych postaw wobec prawa.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 30 zł.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.